

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 242.741 van 23 oktober 2018
in de zaak A. 224.155/IX-9318**

In zake : Gunter CARLIER
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sven Boullart
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Voskenslaan 419
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de STAD BRUGGE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bart Staelens
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Stockhouderskasteel
 Gerard Davidstraat 46 bus 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 januari 2018, strekt tot de nietigverklaring van:

- het besluit van 3 juli 2017 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Brugge waarbij “[d]e samenwerking met [Gunter] Carlier [...] onverwijld [wordt] beëindigd”;
- het besluit van 20 november 2017 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Brugge waarbij wordt beslist dat het “ontslag van [Gunter] Carlier d.d. 03/07/2017 dient geïnterpreteerd te worden als een ontslag met wettelijke vooropzeg”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Diane Mareen heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 oktober 2018.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Benjamin d'Hollander, die *loco* advocaat Sven Boullart verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Samuel Mens, die *loco* advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is directeur bij het Stedelijk Conservatorium te Brugge.

3.2. Op 3 juli 2017 beslist het college van burgemeester en schepenen van de stad Brugge dat “[d]e samenwerking met [Gunter] Carlier [...] onverwijld [wordt] beëindigd”.

3.3. Op 3 oktober 2017 stelt verzoeker beroep in tegen de voornoemde beslissing van 3 juli 2017 bij de kamer van beroep voor het gesubsidieerd officieel onderwijs (hierna: de kamer van beroep).

3.4. Op 20 november 2017 neemt het college van burgemeester en schepenen van de stad Brugge “kennis van de voorlopige stand van zaken na het ontslag van [verzoeker]” en het college beslist dat “[o]nderhandelingen rond een dading mogen verder gezet worden” en dat “[h]et onverwijld ontslag van [verzoeker] d.d. 03/07/2017 dient geïnterpreteerd te worden als een ontslag met wettelijke vooropzeg”.

3.5. Op 20 december 2017 beslist de kamer van beroep om de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Brugge van 3 juli 2017 te vernietigen.

Verzoeker wordt op 3 januari 2018 van de beslissing van de kamer van beroep in kennis gesteld.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van de partijen

4. De verwerende partij werpt op dat het beroep onontvankelijk is.

Zij argumenteert dat de eerste bestreden beslissing door de kamer van beroep is vernietigd en dat de tweede bestreden beslissing, als *accessorium* van de eerste bestreden beslissing, hierdoor eveneens uit de rechtsorde is verdwenen. Dat de eerste bestreden beslissing was vernietigd, kon verzoeker op 21 december 2017 telefonisch vernemen bij de secretaris van de kamer van beroep. Toen hij het voorliggende beroep instelde wist hij dan ook dat de eerste bestreden beslissing was vernietigd. Dat de beslissing van de kamer van beroep omwille van de vakantie op dat moment nog niet aan verzoeker was betekend, doet daaraan geen afbreuk.

5. Verzoeker repliceert dat het beroep in hoofdzaak tot bewaring van recht is ingesteld. Door de vage en onduidelijke formulering van de beslissing van 3 juli 2017 en de wijze waarop die beslissing tot stand is gekomen – zonder dat enige (tucht-)procedure eraan voorafging – bestond het risico dat de kamer van beroep zou beslissen dat het niet om een tuchtbeslissing ging of dat de verwerende partij bij de Raad van State een beroep zou instellen tegen een beslissing van de kamer van beroep waarbij zij zou aanvoeren dat er geen sprake is van enige tuchtbeslissing en dat de Raad van State vervolgens dit beroep gegrond zou bevinden. In die gevallen zou tegen de beslissing van 3 juli 2017 rechtstreeks beroep bij de Raad van State moeten worden ingesteld, terwijl de beroepstermijn op dat moment mogelijk al verstreken zou zijn. De verwerende partij had ondertussen ook de tweede bestreden beslissing genomen, maar voerde die niet uit. Zo was verzoeker bij het instellen van het voorliggende beroep nog steeds niet betaald. Het is juist dat de beslissing van de kamer van beroep daags nadien telefonisch kon worden opgevraagd, maar daarbij werd verzoeker ook gemeld dat de beslissing nog moest worden uitgetikt en ter goedkeuring voorgelegd aan alle leden van de kamer van beroep. Dit impliceert dat de leden van de kamer van beroep nog opmerkingen konden formuleren en dat de beslissing dus nog kon worden gewijzigd. Pas op 3 januari 2018 is de beslissing van de kamer van beroep aan verzoeker verzonden. Het is dus pas na het instellen van het voorliggende beroep dat verzoeker met zekerheid kennis kreeg van de inhoud en de strekking van de beslissing van de kamer van beroep. Er kon niet langer worden gewacht om het voorliggende

beroep in te stellen aangezien de beroepstermijn de eerste week van januari 2018 zou verstrijken. Het voorliggende beroep is dan ook niet onontvankelijk, hoogstens is het zonder voorwerp gevallen voor wat de eerste bestreden beslissing betreft. Daarnaast is er ook nog de tweede bestreden beslissing, die dan wel haar nut mag hebben verloren maar niet is vernietigd door de kamer van beroep en evenmin ondertussen is ingetrokken door de verwerende partij. Volgens verzoeker past het de tweede bestreden beslissing te vernietigen, ten behoeve van de duidelijkheid van het rechtsverkeer.

6. In haar laatste memorie herhaalt de verwerende partij haar argumentatie. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing wijst zij erop dat deze slechts een *accessorium* van de eerste bestreden beslissing is, die door de vernietiging van de eerste bestreden beslissing mee uit het rechtsverkeer is verdwenen en die zeker niet gebruikt kan worden om het instellen van het beroep tegen de eerste bestreden beslissing te rechtvaardigen. Zij merkt nog op dat zij de voortzetting van de procedure vraagt teneinde nu zo snel mogelijk rechtszekerheid te verkrijgen en dat dit sneller gaat dan een zogenaamde automatische vernietiging, zeker als verzoeker ook snel een laatste memorie indient.

7. Ook verzoeker handhaaft zijn eerdere betoog in zijn laatste memorie, inzonderheid dat het beroep noodzakelijk was ter vrijwaring van zijn belangen.

Beoordeling

8. Op 20 december 2017 heeft de kamer van beroep de eerste bestreden beslissing vernietigd. Hierdoor is het beroep, voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, zonder voorwerp en dienvolgens onontvankelijk geworden.

9. De tweede bestreden beslissing strekt tot verduidelijking en aanvulling van de eerste bestreden beslissing. Er wordt immers in gesteld dat het beëindigen van de samenwerking met verzoeker waarvan sprake in de eerste bestreden beslissing geïnterpreteerd moet worden als een “ontslag met wettelijke vooropzeg”. Die beslissing is niet formeel uit het rechtsverkeer verdwenen. Omdat ze ingevolge de vernietiging van de eerste bestreden beslissing geen rechtsgevolgen heeft, past het om deze beslissing te vernietigen omwille van de duidelijkheid van het rechtsverkeer.

V. Kosten

Standpunt van de partijen

10. De verwerende partij herhaalt met betrekking tot de kosten dat verzoeker een geheel overbodige procedure heeft gevoerd. Zij merkt op dat het niet aan haar toe te schrijven is dat de kamer van beroep de tekst van haar beslissing pas na de vakantie heeft uitgetikt en evenmin dat verzoeker vreesde dat de hem telefonisch meegedeelde beslissing van de kamer van beroep nog zou wijzigen. Zij wijst erop dat de omstandigheid dat de tekst van de beslissing nog aan de leden van de kamer van beroep moest worden voorgelegd, niet impliceert dat de strekking van de genomen beslissing nog zou wijzigen. In die omstandigheden acht zij het niet correct dat de kosten van het beroep en *a fortiori* een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro haar ten laste worden gelegd.

11. Verzoeker vraagt dat hem gelet op de kennelijk onredelijke aard van de situatie de maximale rechtsplegingsvergoeding van 1400 euro zou worden toegekend. Hij argumenteert dat de verwerende partij door de voortzetting van de procedure te vragen ervoor zorgt dat hij thans nog een laatste memorie moet indienen en dat een terechtzitting zal worden georganiseerd waarop hij zich zal moeten laten vertegenwoordigen. Hij benadrukt ook dat de hele procedure enkel nodig was omwille van de onduidelijke en onwettige totstandkoming van de eerste bestreden beslissing, gevolgd door de tweede bestreden beslissing nadat de ver-

werende partij tot het inzicht kwam dat verzoeker als statutair ambtenaar niet zonder enige procedure en opzegtermijn kon worden ontslagen.

Beoordeling

12. Het beroep is wat de eerste bestreden beslissing betreft zonder voorwerp omdat de kamer van beroep heeft geoordeeld dat ze een tuchtmaatregel betrof waarbij verschillende voorschriften van de tuchtprocedure niet werden nageleefd en zij dienvolgens de voormelde beslissing van 3 juli 2017 heeft vernietigd.

De uiteenzetting van verzoeker maakt geheel aannemelijk dat hij huidig beroep heeft ingesteld om zijn belangen te vrijwaren.

In die omstandigheden past het om de kosten van het beroep, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding, ten laste van de verwerende partij te leggen.

13. Aangezien de rechtsplegingsvergoeding ertoe strekt forfaitair tegemoet te komen in de kosten en honoraria van de advocaat en dus geen sanctionerend karakter heeft, mag de proceshouding van de verwerende partij niet in rekening worden gebracht voor de begroting van deze vergoeding. Noch de handelwijze van de verwerende partij bij het nemen van de thans bestreden beslissingen, noch de omstandigheid dat zij om de voortzetting van de procedure heeft gevraagd, waardoor verzoeker ertoe genoopt zou zijn om een laatste memorie in te dienen en zich op een terechtzitting te laten vertegenwoordigen – hetgeen overigens niet meer is dan het normale verloop van een beroep voor de Raad van State – is van aard om een “kennelijk onredelijke aard van de situatie” aan te tonen, als bedoeld in artikel 30/1, § 2, eerste lid, 3°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Er is derhalve geen reden om het basisbedrag van de toegekende rechtsplegingsvergoeding te verhogen.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Brugge van 20 november 2017 waarbij wordt beslist dat het op 3 juli 2017 aan Gunter Carlier gegeven ontslag geïnterpreteerd moet worden als een “ontslag met wettelijke vooropzeg”.

De Raad van State verwerpt het beroep voor het overige.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 23 oktober 2018, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren